

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **H., a.s.**, IČO: X., so sídlom v P., zastúpeného advokátskou kanceláriou E., s.r.o., so sídlom v B., IČO: X., proti žalovanému **Š. B.**, bývajúcemu v B., o zaplatenie 915,17 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 28 Ro 1555/2013, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2013 sp. zn. 9 Co 430/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa žalobou doručanou Okresnému súde Bratislava V dňa 22. apríla 2013 domáhal na žalovanom zaplatenia 915,17 € s kapitalizovaným denným úrokom z omeškania vo výške 190,88 € a úrokom z omeškania vo výške 0,024 % od 17. apríla 2013 do zaplatenia na tom základe, že žalovanému boli v zmysle úverovej zmluvy uzavretej 23. júna 2007 poskytnuté peňažné prostriedky v sume 1 659,70 €, ktoré sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 41,46 €. Keďže žalovaný podmienky splácania úveru nedodrжал, stal sa platným celý zostatok úveru.

Okresný súd Bratislava V uznesením z 11. júna 2013 č. k. 28 Ro 1555/2013-23 zastavil konanie v časti o zaplatenie kapitalizovaného denného úroku z omeškania vo výške 190,88 €. V odôvodnení uviedol, že žalobcovi podaním žaloby vznikla povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 66 €, žalobca však pri podaní žaloby kolkami zaplatil súdny poplatok len vo výške 54,50 €. Výzvou z 23. apríla 2013 bol žalobca vyzvaný na doplatenie súdneho

poplatku vo výške 11,50 € zároveň s poučením o následkoch zastavenia konania. Žalobca výzvu prevzal 10. mája 2013, avšak súdny poplatok nedoplatil. Preto súd v zmysle § 7 ods. 2, § 10 ods. 1, 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“) konanie v časti kapitalizovaného denného úroku z omeškania vo výške 190,88 € zastavil.

Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca odvolanie. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením z 30. septembra 2013 sp. zn. 9 Co 430/2013 napadnuté uznesenie potvrdil. V odôvodnení sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že ak je príslušenstvo pohľadávky samo predmetom poplatkového úkonu a je v čase vzniku poplatkovej povinnosti známa jeho výška, súdny poplatok sa vyrubí podľa položky 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov. Súd prvého stupňa v súlade so zákonom vyzval žalobcu, aby v stanovenej lehote zaplatil správne vyrubený súdny poplatok za podanie návrhu s poučením, že ak nebude poplatok v určenej lehote zaplatený, súd konanie zastaví (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.). Napriek tomu, že táto výzva bola žalobcovi riadne doručená, žalobca ju nerešpektoval. Súd prvého stupňa preto konanie správne zastavil. Odvolací súd na tomto základe uzavrel, že odvolanie žalobcu nebolo dôvodné, a preto napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne (§ 219 O.s.p.).

Proti uvedenému uzneseniu podal dovolanie žalobca s tým, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Uviedol, že súdy z dôvodu nesprávnej interpretácie § 7 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. rozhodli o zastavení konania. Nesúhlasil so záverom súdov, že vyčíslenie kapitalizovaného úroku treba považovať za samostatný peňažný nárok a podrobiť ho samostatnému spoplatneniu. Podľa jeho názoru príslušenstvo pohľadávky, aj keď je kapitalizované, nie je možné považovať za samostatný nárok oddeliteľný od predmetu sporu v rámci jedného konania. So zreteľom na to žalobca žiadal napadnuté uznesenie a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie žalobcu smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „§ 239 O.s.p.“). V danom prípade je dovoláním napadnuté uznesenie, ktoré nemá znaky uznesení uvedených v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania žalobcu preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

Dovolací súd ďalej skúmal (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.), či dovolanie žalobcu nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „§ 237 O.s.p.“). V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa dovolací súd osobitne zameral na skúmanie tej vady, ktorej existenciu dovolateľ v dovolaní priamo namieta (§ 237 písm. f/ O.s.p.)

Z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania odníma tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Judikatúra už dospela k záveru, že o prípad odňatia možnosti pred súdom konať ide tiež vtedy, keď je konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavené, hoci pre tento postup nebol zákonný dôvod (viď primerane R 50/1997).

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. sa súdne poplatky vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. cena príslušenstva sa zahrnie do základu poplatku len vtedy, ak je príslušenstvo samostatným predmetom poplatkového úkonu.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podaným návrhom na začatie konania domáhal zaplatenia 915,17 € s kapitalizovaným denným úrokom z omeškania vo výške 190,88 € a úrokom z omeškania vo výške 0,024 % od 17. apríla 2013 do zaplatenia. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovi ako poplatníkovi súdneho poplatku podaním návrhu vznikla povinnosť zaplatiť súdny poplatok nielen zo sumy 915,17 €, ale aj zo sumy 190,88 €, ktorú žalobca označil ako kapitalizovaný úrok z omeškania. Aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý je zhodný s názorom odvolacieho súdu, sa v danom prípade takto pevnou sumou vyčíslené príslušenstvo pohľadávky zahŕňa do základu pre výpočet súdneho poplatku. Tento názor zodpovedá aj doterajšej judikatúre, napr. R 18/1997, podľa ktorého ak je v čase vzniku poplatkovej povinnosti známa výška príslušenstva pohľadávky, vymeria sa súdny poplatok podľa položky 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov.

Súd prvého stupňa teda postupoval správne, keď uložil žalobcovi povinnosť doplatiť súdny poplatok za návrh na začatie konania tak, aby jeho výška zodpovedala cene predmetu poplatkového úkonu, t. j. vrátane sumy 190,88 €, predstavujúcej kapitalizovaný úrok

z omeškania, a pri vyrubení poplatku tiež správne vychádzal z položky 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov a keďže žalobca, napriek poučeniu o následkoch nezaplatenia súdneho poplatku, súdny poplatok v požadovanej výške nezaplatil, správne konanie zastavil. Ak preto odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdil, neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nevyplýva z § 239 O.s.p., nepreukázala sa opodstatnenosť argumentácie žalobcu o dôvode zakladajúcom prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady vymenované v § 237 O.s.p., odmietol najvyšší súd dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. marca 2015

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková